

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 27. juna 2019. godine
Br. ref.: 1376/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI165/18

Podnosilac

Limak Kosovo International Airport J.S.C, "Adem Jashari"

Ocena ustavnosti presude Rev. br. 272/2018 Vrhovnog suda Kosova, od 5. septembra 2018. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, Predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport J.S.C, "Adem Jashari" (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa sedištem u selu Vrelo, opština Lipljan, kojeg po ovlašćenju zastupaju Fazli Gjonbalaj i Leonora Fejzullahu.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Rev. br. 272/2018 Vrhovnog suda Kosova, od 5. septembra 2018. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su prema navodima podnosioca zahteva povređena njegova prava garantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) kao i članom 1. Protokola br. 1 Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4. člana 21. [Opšta načela] i stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o radu).

Postupak pred Ustavnim Sudom

5. Dana 21. septembra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući) Remzije Istrefi-Peci, i Nexhmi Rexhepi, u predmetu KI128/18.
6. Dana 21. septembra 2018. godine, predsednica Suda je nalogom spojila predmete KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, sa istim sudijom izvestiocem i Većem za razmatranje kao u predmetu KI128/18..
7. Dana 25. oktobra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev pred Ustavnim sudom Republike Kosova (u daljem tekstu: Sud) i predmet je registrovan pod brojem KI165/18.
8. Dana 5. novembra 2018. godine, predsednica Suda je nalogom spojila predmete KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, sa predmetima KI164/18, KI165/18, KI166/18 i KI167/18, sa istim sudijom izvestiocem i Većem za razmatranje kao u predmetu KI128/18.
9. Dana 8. novembra 2018. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva KI164/18, KI165/18, KI166/18 i KI167/18 i spajanju sa predmetima KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18 i dostavio kopije spojenih zahteva Vrhovnom sudu.
10. Dana 4. aprila 2019. godine, predsednica Suda je nalogom razdvojila spojene predmete KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 i KI167/18 u pojedinačne predmete, sa istim sudijom izvestiocem i Većem za razmatranje kao u predmetu KI128/18.

11. Dana 12. aprila 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca i Vrhovni sud da su predmeti KI128/18, KI129/18, KI130/18, KI132/18, KI164/18, KI165/18, KI166/18 i KI167/18 razdvojeni nalogom i da će se pred Ustavnim sudom razmatrati pojedinačno.
12. Dana 12. aprila 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo jedan dopis sudu sa naslovom „[...] u vezi sa predmetima registrovanim pred Ustavnim Sudom DHE a posebno u vezi sa predmetom registrovanim sa [...] brojem KI132/18”.
13. Dana 16. maja 2019. godine, podnosilac zahteva je ponovo poslao jedan dopis sa naslovom „Podnesak u vezi sa predmetima regisrovanim pred Ustavnim Sudom“, U kome je u osnovi ponovio tvrdnje koje je ranije iznosio.
14. Dana 27. maja 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica predmeta

15. Dana 12. avgusta 2010. godine, Vlada Republike Kosovo i podnosilac zahteva su potpisali sporazum o javno-privatnom partnerstvu (u daljem tekstu: JPP). Pre potpisivanja sporazuma JPP, Aerodrom Prištine se zvao Međunarodni aerodrom Priština (u daljem tekstu: MAP).
16. Na osnovu spisa predmeta, primećuje se da je radnik A.L. (u daljem tekstu: radnik) bio zaposlen u MAP. Na osnovu JPP sporazuma, podnosilac zahteva je preuzeo obavezu da sve radnike zadrži u radnom odnosu još 3 (tri) godine.
17. Radnik je bio u redovnom radnom odnosu kod podnosioca zahteva od 4. aprila 2014. godine do 3. aprila 2015. godine.
18. Dana 3. marta 2015. godine, odnosno 30 (trideset) dana pre isteka ugovora, podnosilac zahteva je obavestio radnika da *“... se u skladu sa politikama Odbora direktora i Zakonom o radu Kosova, kao i odlukom o budućem planiranju ljudskih resursa neće produžiti ugovor posle 3.04.2015. godine.”*
19. Dana 10. marta 2015. godine, radnik je izjavio žalbu podnosiocu zahteva *“...sa predlogom da se obaveštenje o ne produženju ugovora o radu od 03.03.2015. godine poništi kao nezakonito i da tužioca vrati na ranije radno mesto sa svim pravima iz radnog odnosa.”*
20. Dana 19. marta 2015. godine, podnosilac zahteva je odgovorom HR-2015-0105 odbio, kao neosnovanu, žalbu radnika.
21. Dana 31. marta 2015. godine, radnik je podneo tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini – ogranak u Lipljanu (u daljem tekstu: Osnovni sud), tražeći da se poništi obaveštenje od 3. marta 2015. godine i odgovor podnosioca zahteva HR-2015-0105 od 19. marta 2015. godine koji je doneo podnosilac zahteva, i obaveže podnosioca zahteva da zaposlenog vrati na posao sa svim pravima i obavezama kao i da mu nadoknadi pretrpljenu materijalnu štetu.

22. Dana 16. decembra 2016. godine, Osnovni sud je, presudom (C. br. 114/15), (i) usvojio tužbeni zahtev radnika kao osnovan, (ii) poništio obaveštenje podnosioca zahteva od 3. marta 2015. godine, kao i odgovor podnosioca zahteva HR-2015-0105 od 19. marta 2015. godine o ne produženju ugovora o radu (iii) obavezao podnosioca zahteva da vrati radnika na isto radno mesto, (iv) obavezao podnosioca zahteva da radniku isplati određeni iznos u ime materijalne štete i (v) obavezao podnosioca zahteva da pokrije troškove parničnog postupka.
23. Dana 19. januara 2017. godine, Podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud), protiv presude (C. br. 114/15), Osnovnog suda ističući da je osporena presuda doneta uz bitnu povredu proceduralnih odredbi, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešnu primenu materijalnog prava.
24. Podnosilac zahteva je žalbom u osnovi isticao da je Osnovni sud nepravilno utvrdio činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 4 godine radnog staža. Podnosilac zahteva smatra da je usled ovako pogrešnog utvrđenog činjeničnog stanja došlo do pogrešne primene materijalnog i procesnog prava i da je presuda Osnovnog suda u suprotnosti sa Sporazuma o javno-privatnom partnerstvu, potpisanog od strane Vlade Republike Kosovo i preduzeća Limak Kosovo International Airport od 12.08.2010. godine.
25. Dana 13. aprila 2018. godine, Apelacioni sud je, presudom (Ac. br. 1106/2017), odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu (C. br. 114/15), Osnovnog suda, smatrajući istu pravičnom i zakonitom, i ističući da je prvostepeni sud dao konkretne razloge za odlučne činjenice pružajući odgovarajuća objašnjenja za takvu odluku na osnovu relevantnih zakonskih odredbi.
26. Dana 11. maja 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev za reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Osnovnog suda i presude Apelacionog suda Kosova, navodeći da je došlo do bitne povrede proceduralnih odredbi i pogrešne primene materijalnog prava. Podnosilac zahteva je tvrdio da niže stepeni sudovi nisu uzeli za osnov član 9.18 Sporazuma JPP-a, po kojem podnosilac zahteva preuzima obavezu da radnike zadrži na poslu 3 (tri) godine. Štaviše, podnosilac tvrdi da je „*sud izvršio stapanje rada dva različita poslodavca.*“
27. Dana 5. septembra 2018. godine, Vrhovni sud je, presudom Rev. br. 272/2018, odbio kao neosnovanu reviziju podnosioca zahteva, obrazlažući da “ *U tom smislu, odbijene su kao neosnovane tvrdnje revizije o bitnim povredama iz člana 182, stav 2, tačka n) ZPP-a, koje se prema reviziji sastoje u tome da osporena presuda ne sadrži razloge za odlučne činjenice, dok su izneti razlozi kontradiktorni zajedno sa obrazloženjem uopšteno. Ovi navodi revizije nisu osnovani, jer su u presudi prvog i drugog stepena dati dovoljni razlozi u vezi sa odlučnim činjenicama valjanim za pravično suđenje u ovoj pravnoj stvari, koje su prihvatljive i za sud revizije. Oba suda su obrazloženje za usvajanje zahteva uglavnom zasnovali na činjenicama da tužilac u ovom aerodromu ima više od 10 godina radnog iskustva, i to nije sporno, i da nije sproveden nijedan drugi postupak protiv tužioca, nije doneta nijedna odluka od strane tužene, niti je sproveden postupak ili program za višak radnika za koji tužena navodi u reviziji.*“

Navodi podnosioca

28. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da “ *Vrhovni sud Kosova je presudom Rev. br. 272/2018 [...] povredio pravo na pravično i nepristrasno suđenje, kao što je*

garantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], jer nije obrazložio sudsku odluku, navodeći dalje: "Pošto nedostaje obrazloženje, osporenom odlukom je podnosiocu zahteva uskraćeno ustavno pravo na delotvorno pravno sredstvo" i time mu je povređeno i pravo garantovano članom 32. i 24. (Jednakost pred zakonom); kao posledica ovih povreda, podnosiocu zahteva je povređeno i pravo na imovinu prema članu 46. [Zaštita imovine] Ustava. Podnosilac zahteva takođe tvrdi da je došlo do povrede člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a."

29. Podnosilac zahteva u osnovi svoj zahtev obrazlaže ističući da su redovni sudovi pogrešno utvrdili činjenično stanje i da je došlo do pogrešne primene procesnog i materijalnog prava ističući da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložile sledeće:
- (i) Da su redovni sudovi nepravilno utvrdio činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 4 godine radnog staža;
  - (ii) Da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212;
  - (iii) Da su redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog;
  - (iv) Da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.
30. Podnosilac zahteva takođe citira presudu KI138/15 Ustavnog suda i ističe da je "primena materijalnog prava koja je mogla biti činjenica, bila odlučujući faktor u donošenju presude tog suda, ali Vrhovni sud nije uopšte rešio ovo pitanje, već je samo utvrdio da su sudovi nižeg stepena pravilno primenili odredbe materijalnog prava."
31. Podnosilac, zahteva da "Ustavni sud treba da oceni da li je sudski postupak u celini bio pravičan i nepristrasan, kako se zahteva članom 31. Ustava (vidi: između ostalog, *mutatis mutandis*, *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva od 16. decembra 1992. godine, str. 34, serija A. br. 247, i B. Vidal protiv Belgije od 22. aprila 1992. godine, str. 33, serija A. br. 235*)."
32. Podnosilac zahteva traži od Suda da ukine presudu Vrhovnog suda i stvar vrati na ponovno suđenje.

Odgovarajuće zakonske odredbe

Zakon br. 03/L-212 o Radu

Član 10 *[Ugovor o radu]*

5. Ugovor za jedan određeni period koja se zasniva na jasan način ili samorazumljiv za jedan period duži od deset (10) godine, zaposlenja smatra se kao ugovor za neodređeno vreme.

Član 67

[Prestanak ugovora o radu prema važećem zakonu]

1. Ugovor za rad prema zakona na snagu se prekida:

[...]

1.3. istekom vreme trajanja ugovora;

Član 70

[Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca]

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:

1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga ili kada;

1.2. zaposleni nije više sposoban obavljati radne dužnosti;

1.3. poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom pod navedenim okolnostima utvrđenim u pod stavu 1.1 i 1.2, ako je neprikladno za poslodavca za prenos zaposlenog u drugi posao, trenirati ili kvalifikovati njega za obavljanje posao ili neki drugi posao;

1.4. poslodavac može da raskida ugovor o radu zaposlenom u traženom periodu najave prekida u: 1.4.1. težim slučajevima lošeg ponašanja zaposlenog; i 1.4.2. zbog ne zadovoljavajućeg ispunjavanja radnog obaveza;

1.5. poslodavac mora obavestiti zaposlenog o njegovom/njenom udaljenju odmah po nastupanju slučaja koji dovodi do udaljenja, ili u momentu kada je poslodavac saznao za taj slučaj;

1.6. poslodavac može da raskine ugovor o radu zaposlenom bez prethodnog pred viđenog upozorenja otkaza, tada kad:

1.6.1. zaposleni je kriv za ponavljanje lošeg neozbiljnog ponašanja ili kršenja obaveza; 1.6.2. performansa zaposlenog je nezadovoljna i pored pismenog upozorenja.

2. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu prema pod stavu 1.6. stava 1. ovog člana, samo ako je zaposleni primio opis u pismenoj formi o nezadovoljavajuća performansi ,na neodređenom vremenskom periodu, u kojem zaposleni treba unaprediti sopstvenu performansu kao i jednu izjavu da učinak za njegovo poboljšanje će rezultirati sa otkazom sa posla bez ikakvog daljeg obaveštenja u pismenoj formi.

Član 71

[Obaveštenje o raskidu ugovora o radu]

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu na neodređeno vreme na osnovu člana 70 u sledećim vremenskim intervalima otkaza/najavljivanja:

1.1. od šest (6) meseci do dve (2) godine zaposlenja, trideset (30) kalendarskih dana;

1.2. od dve (2) do deset (10) godine zaposlenja, četrdeset i pet (45) kalendarskih dana;

1.3. preko deset (10) godine zaposlenja, šezdeset (60) kalendarskih dana.

2. Poslodavac ima pravo da raskine Ugovor o radu na ograničeno vreme uz obaveštenje od trideset (30) kalendarskih dana, Poslodavac koji ne namerava obnoviti ugovor za određeni period treba da informiše zaposlenog najmanje trideset (30) dana pre isteka ugovora .Neuspeh da nastupa na ovaj način će dati

zaposlenom pravo da produži za dodatnih trideset (30) kalendarskih dana uz isplatu pune plate.

Sporazum o javno privatnom partnerstvu o poslovanju i proširenju Međunarodnog aerodroma Priština

9.18 [Završetak osoblja]

„Privatni partner može da prekine zaposlenje ili neko drugo angažovanje bilo kojeg zaposlenog u MAP (i) u bilo koje vreme za pitanja koja su povezana sa zakonom, pravilima, administrativnim uredbama i dekretima (ii) po zajedničkom sporazumu ili (iii) bez ograničenja nakon treće (3) godišnjice od dana stupanja na snagu.“

Prihvatljivost zahteva

33. Sud prvo ocenjuje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje navedene Zakonom i Poslovníkom.
34. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1., i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:
- “1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”*
35. Sud se takođe poziva na stav 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:
- “4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.”*
36. U tom smislu, Sud primećuje da podnosilac zahteva ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede osnovnih prava i sloboda, koje važe za pojedince i pravna lica (vidi: slučajeve Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C., rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, stav 14).
37. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47 [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47. [Individualni zahtevi]

- “1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.”*
- 2. Osoba može da podnese pomenuti podneska samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”*

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”

38. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud smatra da je podnosilac zahteva ovlašćena strana, koja osporava akt javnog organa, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je pojasnio prava i slobode za koje tvrdi da su povređena navedenim odlukama, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.
39. Međutim, Sud treba dalje da oceni da li su ispunjeni uslovi propisani u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, uključujući uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Dakle, pravilo 39. (2) Poslovnika, propisuje:
- (2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.*
40. Sud najpre primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP zato što odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložene dok povrede ostalih prava koja su garantovana Ustavom i EKLJP navodi kao posledicu povrede prava na pravično suđenje.
41. Podnosilac zahteva u osnovi svoj zahtev obrazlaže ponavljanjem istih tvrdnji koje je iznosio i pred redovnim sudovima u vezi pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene procesnog i materijalnog prava ističući da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložile sledeće:
- (i) Da su redovni sudovi nepravilno utvrdili činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 4 godine radnog staža;
  - (ii) Da je podnosilac imao pravo da obaveštenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212;
  - (iii) Da su redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog;
  - (iv) Da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.

42. Sud će izvršiti ocenu ustavnosti osporenih odluka redovnih sudova u vezi sa tvrdnjom podnosioca da odluke redovnih sudova nisu u dovoljnoj meri obrazložene osvrću se na svaki pojedinačni navod podnosioca.
43. Prvo, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (i) da su redovni sudovi nepravilno utvrdili činjenično stanje što se tiče dužine radnog staža radnika tvrdeći da radnik nema više od 4 godine radnog staža.
44. U vezi ovih navoda podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Osnovni sud obrazložio da: *“Na osnovu izvedenih dokaza, kojima je sud poklonio veru, utvrđeno je da je obaveštenje tužene od 03.03.2015. godine o neobnavljanju ugovora o radu tužiocu A.L. iz Prištine i odgovora na zahtev tužene HR-2015-0105/09.03.2015. godine o neobnavljanju ugovora o radu od 03.04.2015. godine nezakonito, pošto je u suprotnosti sa članom 10, stav 5 Zakona o radu br. 03/L-212 i Opštim kolektivnim ugovorom, gde se predviđa da radnik koji ima preko 10 godina radnog iskustva i ako ima ugovor o radu na određeno vreme smatra se da je u radnom odnosu na neodređeno vreme, odnosno odredbom Opšteg kolektivnog ugovora ako radnik ima više od 3 godine radnog iskustva smatra se da je u radnom odnosu na neodređeno vreme. Takođe, na osnovu ovih izvedenih dokaza, sud je utvrdio činjenicu da tužilac A.L. iz Prištine bio na poslu i u radnom odnosu od 03.05.2004. godine na poziciji čuvara na Međunarodnom aerodromu Prištine Adem Jashari sh.a. Priština, i te poslove i radne zadatke je obavljao kod ovog poslodavca do 03.04.2011. godine kada je i konsepcionisan jedan deo aerodroma na osnovu Sporazuma o javno privatnom partnerstvu, zaključen između Vlade R. Kosova i tužene, gde su na osnovu ovog sporazuma svi radnici, uključujući i tužioca, zaključili ugovor o radu sa novim poslodavcem i tužilac je nastavio sa radom kod tužene prvo sa ugovorom od 3 godine do 03.04.2014. godine, koji je zatim nastavljen i za 1 godinu do 04.04.2014. godine do 03.04.2015. godine na radnom mestu blagajnik na aerodromu sa mesečnom platom od 550 evra, gde ga je pre okončanja poslednjeg ugovora tužena obavestila 30 dana pre isteka ugovora da mu se ugovor o radu neće nastaviti na osnovu Zakona o radu i ugovoru o radu; ovi navodi su u suprotnosti sa članom 10.5 Zakona o radu, jer u ovom slučaju tužilac pripada kategoriji radnika koji imaju preko 10 godina radnog iskustva, što se smatra da je imao ugovor o radu na neodređeno vreme.“*
45. Drugo, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (ii) da je podnosilac imao pravo da obavještenjem prekine radni odnos u skladu sa ugovorom o radu, član 1.1 i članom 67. stav 1.3, kao i članom 71. stav 2 Zakona o radu br. 03/L-212.
46. U vezi ovih navoda podnosioca zahteva, Sud primećuje da je Osnovni sud najpre zaključio da *“Dakle, na osnovu svih izvedenih dokaza, bez sumnje je utvrđeno da su obaveštenje o neobnavljanju ugovora o radu tužene od 03.03.2015. godine i odgovor na zahtev tužene HR-2015/0105/09.03.2015. godine od 03.04.2015. godine nezakoniti i u potpunoj suprotnosti sa članom 10, stav 5 Zakona o radu; stoga, iz ovih razloga, ovo obaveštenje je proglašeno kao nezakonito i tužena je obavezna da tužioca vrati na poslove i radne zadatke koje je obavljao ranije.“*
47. Treće, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (iii) da su redovni sudovi pogrešno protumačili član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212, iz razloga što se on ne može primeniti na preduzeće Limak, s obzirom na to da radnik nije imao deset (10) godina neprekidnog radnog staža kod tuženog.

48. Sud primećuje da je Apelacioni sud obrazložio “... Neosnovani su žalbeni navodi da od momenta potpisivanja Sporazuma između Vlade i tužene, tužilac nije radio duže od 3 godine. Prema oceni ovog suda, ova činjenica nema uticaja na drugačije odlučivanje od odlučivanja prvostepenog suda, jer je u ovoj situaciji važno da je tužilac na istom radnom mestu radio duže od deset godina i njegov ugovor o radu se smatra u smislu člana 10.5 Zakona o radu kao ugovor na neodređeno vreme, tako da je ovde tužiocu mogao da se prekine radni odnos samo prema uslovima propisanim u članu 70, ovog Zakona, a nikako na osnovu člana 67.1 i 3 Zakona o radu. U ovom slučaju, obaveštenjem, kao što je postupila tužena, nije moglo da se tužiocu ne nastavi ugovor o radu, kada se u smislu Zakona o radu njegov ugovor smatra kao ugovor na neodređeno vreme.”
49. Četvrto, što se tiče tvrdnji podnosioca zahteva (iv) da redovni sudovi nisu uzeli u obzir član 9.18 Sporazuma o JPP-u, prema kome, podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži zaposlene na poslu u roku od 3 (tri) godine.
50. Sud primećuje da je Vrhovni sud obrazložio da “... je ocenio i navode revizije u vezi sa pogrešnom primenom materijalnog prava, koji se prema reviziji sastoje u tome da je usvajanje tužbenog zahteva tužioca za vraćanje na posao u suprotnosti sa članom 9.18 gore navedenog Sporazuma, koji je zaključen između Vlade Kosova i tužene. U ovoj odredbi ovog Sporazuma, propisuje se da privatni partner (u daljem tekstu: tužena), može prekinuti zaposlenje ili angažovanje svakog radnika MAP-a u bilo koje vreme u vezi sa pitanjima koja se odnose na zakon, pravila i upravne pravilnike i ukaze primenjene prema zajedničkom sporazumu i bez ograničenja nakon treće godišnjice stupanja na snagu ovog Sporazuma. Na osnovu ove odredbe rezultira da se ne propisuje prekid sličnih ugovora o radu kao što je slučaj tužioca u suprotnosti sa postojećim zakonima na Kosovu.”
51. Dalje, Sud podseća da se podnosilac zahteva takođe poziva na presudu KI138/15 Ustavnog suda i navodi da je “primena materijalnog prava koja je mogla biti činjenica, bila odlučujući faktor u donošenju presude tog suda, ali Vrhovni sud nije uopšte rešio ovo pitanje, već je samo utvrdio da su sudovi nižeg stepena pravilno primenili odredbe materijalnog prava”.
52. Što se tiče tog navoda podnosioca zahteva, Sud podseća da se taj slučaj razlikuje od slučaja koji je pred nama, zbog sledećeg obrazloženja: (i) pitanje disciplinskog postupka protiv zaposlenog kod podnosioca zahteva u tom slučaju je razmotreno na drugačiji način od strane redovnih sudova; (ii) nije bio jasan pravni osnov, kojim je sproveden disciplinski postupak; (iii) bilo je kontradiktornih elemenata u odlukama niže stepenih sudova. Pored toga, Apelacioni sud je primenio i koristio za obrazloženje Administrativno uputstvo, koje je proizašlo iz Uredbe o državnim službenicima, a ne Zakona o radu. Ovaj argument, iako je pokrenut od strane podnosioca zahteva u ovom slučaju, nije razmotren od strane Vrhovnog suda (vidi: slučaj Ustavnog suda KI138/15, *Sharr Beteiligung GmbH*, presuda od 4. septembra 2017. godine).
53. Sud, na prvom mestu, ponavlja da nije njegova funkcija da se bavi greškama u činjeničnom stanju ili pogrešnom primenom prava koju su navodno učinili redovni sudovi, osim ako greške i pogrešna primena prava nisu takve da su povređena prava i slobode zaštićena Ustavom (vidi predmet ESLJP-a, *Garcia Ruiz protiv Španije* [VK], br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28).

54. U svakom slučaju, pre svega, redovni sudovi su u obavezi da rešavaju problem tumačenja domaćih zakonskih propisa. Ovo se posebno odnosi na tumačenje od strane sudova pravila proceduralne prirode (vidi predmet ESLJP-a *Pekinel protiv Turske*, br. 9939/02, 18. mart 2008. godine, stav 53). Uloga Suda je samo da odredi da li su efekti takvog tumačenja kompatibilni sa Ustavom u celini i sa principom pravne sigurnosti, zagaranovanog posebno članom 6. EKLJP.
55. Sud ponavlja da član 6. EKLJP i član 31. Ustava obavezuje sudova da obrazlože razloge za svoje presude, ali se to ne može razumeti kao obaveza suda da detaljno odgovori na svaki argument podnosioca (vidi predmet ESLJP-a, *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine, Serija A, br. 288, str. 20, stav 61). U kojoj meri će sud ispuniti obavezu da obrazloži razloge može da varira u skladu sa prirodom odluke. Takođe, potrebno je uzeti u obzir, *inter alia*, raznolikost podnesaka koje stranke u postupku podnesu što može dovesti da sudovi naprave različita pravna mišljenja i zaključke u izradi presuda. Zato se pitanje da li je sud ispunio obavezu da obrazloži razloge svoje odluke, koja proizilazi iz člana 6 EKLJP, može odrediti samo u svetlu okolnosti svakog pojedinačnog predmeta.
56. Sud, shodno tome, utvrđuje da je podnosilac imao pogodnosti kontradiktornog postupka i da mogao u raznim fazama postupka iznositi tvrdnje i dokaze koje je smatrao bitnima za svoj predmet; imao je priliku delotvorno pobijati tvrdnje i dokaze koje je iznela suprotna strana; redovni sudovi su saslušali i ispitali sve njegove tvrdnje, koje su, gledano objektivno, bile bitne za rešenje predmeta; činjenični i pravni razlozi za pobijanu odluku su detaljno izneseni, te je stoga postupak, uzeto u celini, bio pravičan (vidi: *mutatis mutandis*, *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, stavovi 29 i 30).
57. Shodno tome, Sud utvrđuje da pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP nije povređeno odlukama javnih organa.
58. S obzirom da podnosilac zahteva nije uspeo da predoči dokaze, činjenice i argumente koji ukazuju na to da su postupci u redovnim sudovima povredili njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje garantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, Sud se neće upuštati u razmatranje daljih navoda podnosioca zahteva zato što povrede ostalih prava koja su garantovana članovima 24. 32. i 46. Ustava kao i člana 1. Protokola I EKLJP, podnosilac zahteva navodi kao posledicu povrede prava na pravično suđenje.
59. Sud podseća da sama činjenica da podnosilac zahteva nije zadovoljan ishodom odluka Vrhovnog suda ili pominjanje članova Ustava, nije dovoljno da se izgradi tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrdi takva povreda Ustava, podnosilac zahteva treba da obezbedi obrazložene navode i uverljive argumente (vidi: *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).
60. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan, na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim, u skladu sa pravilom 39 (2) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, i pravilom 39. (2) Poslovnika o radu, dana 27. maja 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi